

w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, w pkt 5.1.1 załącznika V do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r., lecz nie posiada zaświadczenia, o którym mowa w tym załączniku, potwierdzającego odbycie rocznego stażu zawodowego, wymaganego przez państwo członkowskie pochodzenia jako dodatkowy warunek posiadania kwalifikacji zawodowych.

(¹) Dz.U. C 44 z 8.2.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 marca 2022 r. – Komisja Europejska/ Królestwo Belgii
(Sprawa C-60/21) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 45 TFUE – Artykuł 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Swobodny przepływ pracowników – Podatki bezpośrednie – Podatek dochodowy – Odliczenia – Świadczenia opiekuńcze – Równość traktowania – Dyskryminacja między podatnikami będącymi rezydentami a podatnikami niebędącymi rezydentami]

(2022/C 171/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i V. Uher, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet, P. Cottin i S. Baeyens, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odmawiając odliczenia od dochodu podlegającego opodatkowaniu świadczeń opiekuńczych lub kwot kapitałowych zastępujących takie świadczenia oraz dodatkowych świadczeń podmiotom zobowiązanym do ich wypłacania, niebędącym rezydentami w Belgii, którzy uzyskują tam mniej niż 75 % swoich dochodów z tytułu działalności zawodowej i którzy nie mogą skorzystać z takiego samego odliczenia w państwie członkowskim miejsca zamieszkania ze względu na niewielki dochód podlegający opodatkowaniu w tym państwie, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy art. 45 TFUE i art. 28 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r.
- 2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 98 z 22.3.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 10 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken – Niemcy) – Maxxus Group GmbH & Co. KG/Globus Holding GmbH & Co. KG

(Sprawa C-183/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Znaki towarowe – Dyrektywa (UE) 2015/2436 – Artykuł 19 – Rzeczywiste używanie znaku towarowego – Ciężar dowodu – Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku z powodu nieużywania – Krajowy przepis proceduralny zobowiązujący wnioskodawcę do przeprowadzenia badań rynku dotyczących używania znaku towarowego]

(2022/C 171/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maxxus Group GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Globus Holding GmbH & Co. KG

Sentencja

Artykuł 19 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi proceduralnemu państwa członkowskiego, który w postępowaniu w sprawie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku z powodu nieużywania znaku towarowego nakłada na stronę powodową obowiązek przeprowadzenia analizy rynku dotyczącej ewentualnego używania tego znaku towarowego przez jego właściciela i przedstawienia w tym zakresie, w miarę możliwości, uzasadnionej argumentacji na poparcie tego wniosku.

(¹) Dz.U. C 228 z 14.6.2021

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Fuengirola (Hiszpania) w dniu 24 grudnia 2021 r. – NM / Club La Costa (UK) PLC, oddział w Hiszpanii, CLC Resort Management LTD, Midmark 2 LTD, CLC Resort Development LTD i European Resorts & Hotels SL

(Sprawa C-821/21)

(2022/C 171/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Fuengirola

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NM

Strona pozwana: Club La Costa (UK) PLC, oddział w Hiszpanii, CLC Resort Management LTD, Midmark 2 LTD, CLC Resort Development LTD y European Resorts & Hotels SL

Pytania prejudycjalne

W odniesieniu do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (¹):

Pytanie pierwsze. Czy w przypadku umów konsumenckich, do których stosuje się art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I, dokonywanie wykładni użytego w tym przepisie wyrażenia „kontrahent” w ten sposób, że obejmuje ono wyłącznie osobę, która zawarła umowę, w związku z czym nie może obejmować osób fizycznych lub prawnych innych niż te, które ją faktycznie zawarły, jest zgodne ze wspomnianym rozporządzeniem?

Pytanie drugie. Jeżeli wyrażenie „kontrahent” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono tylko osobę, która faktycznie zawarła umowę, w przypadkach, w których zarówno konsument, jak i „kontrahent” mają miejsce zamieszkania poza Hiszpanią, czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I można interpretować w ten sposób, że jurysdykcja międzynarodowa sądów hiszpańskich nie może wynikać z okoliczności, że w skład grupy przedsiębiorstw, do której należy „kontrahent”, wchodzi spółki z siedzibą w Hiszpanii, które nie uczestniczyły w zawarciu umowy lub które zawarły umowy inne niż ta, której nieważność jest przedmiotem roszczenia?

Pytanie trzecie. Jeżeli „kontrahent”, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I, wykaże, że ma określone miejsce zamieszkania w Zjednoczonym Królestwie w rozumieniu art. 63 ust. 2 tego rozporządzenia, czy można interpretować ten przepis w ten sposób, że tak określone miejsce zamieszkania ogranicza wybór, z którego można skorzystać na podstawie art. 18 ust. 1? Ponadto, czy można interpretować ten przepis w ten sposób, że nie ustanawia on jedynie „domniemania faktycznego”, ani że domniemanie to zostaje obalone, jeżeli „kontrahent” prowadzi działalność poza jurysdykcją swego miejsca zamieszkania, ani też że na „kontrahencie” spoczywa ciężar udowodnienia, iż istnieje związek między jego miejscem zamieszkania ustalonym zgodnie z rzezonym przepisem a miejscem, w którym prowadzi on działalność?